

Грудень

2025

АКЦЕНТ

Молоді й натхненні: діалоги зі студентами музичного коледжу

Українсько-польський музичний простір

20 років у вирі музики

Між паузами й відродженням: нове життя "Western wolves"

Молоді й натхненні: діалоги зі студентами музичного коледжу

День студента – це особливе свято молодості, творчості та натхнення. У цей день ми згадуємо про всі яскраві моменти студентського життя, про друзів, викладачів і нескінченні години, проведені в навчальних аудиторіях і за улюбленою справою.

Цьогорічний Вечір першокурсника подарував студентам справжнє свято: яскраві музичні виступи, емоційні сценічні номери та дружню атмосферу, що об'єднала студентів різних відділів і курсів. Усі відчували хвилювання та радість одночасно – від першокурсників до старших студентів, а глядачі активно підтримували учасників оплесками та щирими усмішками. Цей вечір залишив

теплі та незабутні враження, ще раз нагадуючи, наскільки важливими є дружба, взаємодопоміжка і творчість у студентському житті.

З цієї нагоди я вирішила поспілкуватися зі студентами нашого музичного коледжу, щоб дізнатися, що для них означає бути студентом-музикантом, які виклики та радості вони переживають щодня, а також які мрії допомагають їм рухатися вперед.

***

— Привіт, представся, будь ласка: як тебе звати, на якому ти курсі та на якому відділі навчаєшся?

— Привіт, я Андрій Бровді. Навчаюсь на другому курсі відділу “народні інструменти”. Я є теперішнім головою студентської ради.

— Що стало для тебе вирішальним моментом, коли ти зрозумів, що хочеш вступити саме сюди?

— Це сталося на спеціальному класі у випускному році, коли я працював над складним твором з моїм викладачем з гітари Ярославом Ігоровичем Бреславським. Після наполегливої роботи у мене почало виходити, і я відчув прогрес. Тоді й вирішив, що хочу продовжувати навчання. Я справді повірив у себе.

— Ти вже уявляєш себе після випуску? Маєш плани щодо подальшого навчання?

— Поки що точно не визначився. Я хочу залишитися в музиці та розвиватися як музикант, але ще не знаю, де саме продовжу навчання — тут чи за кордоном. Заклад поки не обрав, але планую вступати до академії.

— Що б ти порадив першокурснику, який тільки починає навчання?

— Менше перейматися через тиск викладачів чи ін-

ших студентів. Потрібно більше розслабитися. Оцінки — не найважливіше. Найцінніші речі — це моменти, враження, події, які трапляються лише раз у житті. Тому варто не напружуватися, а дозволити собі прожити цей час із задоволенням.

***

Відповідає Софія Стегура, студентка четвертого курсу відділу «Спів».

— Що для тебе означає бути студентом?

— Бути студентом — це рано вставати на пари, навіть коли зовсім не хочеться.

— Який момент став вирішальним у виборі саме нашого закладу?

— На мене вплинув вступ моєї сестри. Вона також навчалася тут, і я вирішила піти їй шляхом.

— Як її звати і на якому відділі вона навчалася?

— Її звати Олександра Стегура. Вона теж навчалася на відділі «Спів», у того самого викладача — Глеби Світлани Василівни.

— Чим вона займається зараз?

— Вона навчається за кордоном, в університеті у Шотландії. Це щось на кшталт національного університету, але з музичним відділом. Вона теж продовжує навчання зі співу, хоча там велика частина роботи — письмова.

— Який найяскравіший спогад зі студентського життя?

— День першокурсника. На першому курсі ми підготували дуже гарне свято у форматі шоу талантів. Май-

же всі брали участь.

Я співала українську народну пісню про огірочки — «Посадила огірочки» — і навіть принесла справжні огірки, щоб пригостити журі. Це було дуже весело й оригінально.

***

Відповідає Каріна Корнута, студентка 3 курсу відділу “оркестрово-струнні інструменти”.

— Що для тебе означає бути студентом? І що стало вирішальним моментом, коли ти зрозуміла, що хочеш вступити саме сюди?

— Ще з першого класу я

знала, що хочу займатися музикою. Постійно вагалася між скрипкою та вокалом і навіть хотіла вступити одразу на дві спеціальності, але такої можливості практично немає. Тому вирішила самотійно розвивати вокал, а на навчання обрала скрипку — мені здавалося, що саме в цій сфері мені ще дуже багато потрібно опанувати.

— **Що допомагає тобі не здаватися, коли складно? Як ти себе мотивуєш?**

— Я мотивую себе думкою, що не можу просто так усе покинути. Якщо я мріяла про це з дитинства і бачила себе музикантом, то мушу продовжувати і самовдос-

коналюватися. Хочу дійти до своєї мрії.

— Який найяскравіший спогад зі студентського життя?

— Можливо, День першокурсника.

Також дуже запам'ятався наш минулорічний виступ симфонічного оркестру зі студентським хором з програмою «Stabat Mater». Це був масштабний і важливий концерт як для нашого коледжу, так і для нас самих.

— Як ти уявляєш себе після випуску? Маєш плани щодо подальшої освіти?

— Я точно хочу продовжувати шлях музиканта, але ще не визначилася, чи саме в напрямку скрипки. Також думаю про вступ на звукорежисуру, тому що

хочу записувати власні пісні й працювати з аудіо.

***

Відповідає Дар'я Гаврилова, студентка другого курсу відділу «Оркестрові духові та ударні інструменти».

— Що для тебе означає бути студенткою?

— Бути студенткою — це вміти самоорганізовуватися, докладати зусиль не лише для відвідування пар, а й для власного розвитку. Це також нові знайомства і дуже багато приємних моментів.

— Який найяскравіший спогад зі студентського життя?

— Напевно, коли ми вітали нашу класну керівницю, Сігеті Ольгу Вікторівну, з днем народження. Ми прийшли до неї додому, привітали, поспілкувалися — це був дуже теплий, дружній момент для всього нашого колективу.

— Що б ти порадила першокурснику, який тільки починає навчання?

— Я б порадила взяти себе в руки, навчитися покладатися насамперед на себе. Потрібно більше брати відповідальності — це вже дорослий етап.

***

Відповідає Ірина Гуйван, студентка четвертого курсу відділу «Фортепіано».

— Що для тебе означає бути студентом?

— Бути студентом — це важка й водночас потужна праця. Це розвиток не лише музичних умінь, а й людських якостей. Тут ми навчаємось не тільки улюбленій музиці, а й спілкуванню — з викладачами, професіоналами, одногрупниками.

Це період, коли формується наш інтелектуальний і творчий фундамент. Студентство — це наша золота пора.

— Чи є в тебе студентський лайфгак, без якого було б складніше?

— Напевно, так. Найголовніше — починати з найважчого, а легші справи залишати на кінець. Це стосується не лише спеціальності, а й будь-яких предметів: спочатку фокусуєшся на головному, а решту доробляєш.

І ще один принцип, який справді працює: спершу ти працюєш на свою репутацію, а потім уже репутація працює на тебе.

— Який найяскравіший спогад зі студентського життя?

— Напевно, мій виступ на звітному концерті на другому курсі. Я вперше вийшла на велику сцену й виконувала прелюдії Віктора Федоровича Теличка — це була справжня честь для мене. Я змогла перебороти сценічне хвилювання, виступила гідно.

***

Відповідає Олена Пилип, студентка третього курсу, відділу “теорія музики”.

— Що для тебе означає бути студентом?

— Бути студентом — це важлива роль, яку часто романтизують. Насправді ж це зовсім не просто, адже на студента покладено багато обов'язків і від нього багато вимагають. Для мене бути студенткою — це непросто, але безумовно дуже цікаво.

— Чи маєш студентський лайфхак, без якого тобі було б важче?

— Мій головний лайфхак — сон. Я стараюся стабільно спати потрібну кількість годин, незалежно від дедлайнів та важливих завдань. Якість сну дуже впливає на розумову діяльність і на те, як ти себе відчуваєш протягом дня.

— Що допомагає тобі не здаватися, коли стає складно?

— Мені допомагає згадувати себе в минулому — ту, яка дуже хотіла цього шляху. Я роблю все це для себе, і думка про те, чого я хочу досягти, дуже підтримує.

— Який найяскравіший спогад зі студентського життя?

— Напевно, моя перша лекція, яку я проводила на другому курсі в публічній бібліотеці. Це була лекція про Василя Барвінського — композитора, чия творчість для мене дуже значуща. Мені було водночас хвилююче й приємно розповідати про нього іншим, ділитися тим, що справді люблю. Це було важливою і трепетною подією для мене.

***

Відповідає Бенчак Світлана, студентка першого курсу, відділу “хорове диригування”.

— Що стало для тебе вирішальним моментом, коли ти зрозуміла, що хочеш вступити саме сюди? Можливо, тебе підштовхнули викладачі?

— Так. Мене дуже підтримала моя викладачка з вокалу — Леся Іванівна. Вона порадила спробувати себе саме в хоровому диригуванні.

— Що допомагає тобі не здаватися, коли складно? Як ти себе мотивуєш?

— Просто розуміння, що якщо більше займатись, то й результат буде кращий.

— Який найяскравіший спогад зі студентського життя?

— Хоч я вчуся лише два місяці, але найбільше запам'яталась наша підготовка до Вечора першокурсника.

— Як просувається підготовка?

— З одного боку — добре, а з іншого є нюанси. Іноді не всі збираються, не всі працюють одночасно. Але коли все вже майже готове, ми збираємось усім колективом і працюємо разом. Є і мінуси, і плюси, але ми вчимося знаходити компроміси.

— То вечір обіцяє бути цікавим?

— Сподіваємось, що так!

Після спілкування зі студентами я ще раз відчула, наскільки різним і водночас щирим є наше студентське життя. У кожного своя історія: хтось говорить про перші сцени, хтось — про підтримку викладачів чи силу самоорганізації, хтось — про дружній колектив і маленькі радості щодня.

Мені було дуже приємно слухати їхні відповіді — живі, відкриті й справжні. У кожному відчувалося бажання розвиватися, залишатися в музиці і йти до своєї мрії, навіть коли складно.

Дякую всім, хто поділився своїми думками.

Нехай студентські роки залишать тільки теплі спогади.

З Днем студента!

**Розмову вела Софія
Оксіюк**

Українсько-польський музичний простір

11 листопада у залі Закарпатської обласної філармонії відбувся концерт фортепіанного секстету Наталії Ревакович. Подія набула значення культурно-гуманітарного жесту. У день, коли Польща відзначає свою незалежність, ужгородська публіка разом із запрошеними гостями зі Львова стала учасником вечора, що перетворився на символічний міст між двома країнами.

Уже з перших слів ведучої Наталії Піцур в атмосфері концерту відчувалася теплота, повага та подяка. Ко-

жне привітання мало значення, а емоційний відгук аудиторії ще більше підкреслював, наскільки органічним і потрібним був цей діалог.

Фортепіанний секстет Наталії Ревакович представляє собою перспективний камерний колектив. Його народженням стала ідея, що полягає у створенні музичного простору міжкультурної взаємодії задля комунікації, діалогу та куль-

турного обміну між Польщею та Україною. Склад ансамблю включає провідних львівських музикантів – Марта Семчишин, Вікторія Титаренко, Любов Войтович, Ольга Шутко, Іван Лиховид та піаністку з Варшави Наталію Ревакович (ініціаторка проекту). У виконавському стилі фортепіанного секстету панує особлива стримана інтелігентність, уважність до партнерів по ансамблю, прозора, але наповнена звукова тканина.

Першим прозвучав секстет Василя Барвінського – твір із непростю історією, написаний ще в період навчання композитора в Празі на межі 1914–1915 років.

Сам В. Барвінський постає одним із найбільш витончених українських композиторів-модерністів початку ХХ століття, його музика характеризується світлістю, співучістю, синтезом євро-

пейських здобутків музичного мистецтва та українського автентичного мелосу.

Водночас за цією світлістю прихована драматична доля митця, оскільки у 1948 році всі рукописи композитора було знищено, а сам він відтворював свої твори з пам'яті вже після повернення із таборів. Зокрема і секстет В. Барвінський майже повністю відновив по пам'яті, завершив партитуру С.Людкевич. Секстет написаний у формі варіацій на власну тему (6 варіації), присвячений М. Лисенку – засновнику української музичної композиторської школи, що в свій час мав вплив на становлення В. Барвінського, як музиканта.

У виконанні фортепіаного секстету Наталії Ревакович секстет В. Барвінського набув особливої глибини. Основна тема була подана ніжно, зі світлою тугою. Варіації розгорталися одна з одною природно, без різких переходів, хоча кожна несла власний образ. Лірична пісня була зворушливою та зосередженою, Думка – меланхолійною, а Коломийка – вибуховою, живою, з яскравим танцювальним пульсом. Завдяки збалансованому звучанню інструментів та доброму ансамблевому чуттю твір прозвучав як завершений драматичний цикл, у якому

відчувалася і пам'ять, і сила української камерної музичної традиції.

Друга частина концерту відкрила інший культурний вимір. Юліуш Зарембський – польський композитор із житомирським корінням, посідає особливе місце в історії романтизму. Учень Ференца Ліста, він поєднував яскраву віртуозність зі щирістю ліричного висловлювання. Його фортепіанний квінтет ор. 34 постає вершиною творчості та яскравим зразком пізнього романтизму, де трагізм, інтелектуальність і внутрішня теплота співіснують у тонкій рівновазі. Три частини твору стали новим емоційним враженням цього вечора. Перша частина, Allegro, прозвучала енергійно, з драматичною насиченістю тем. У другій частині Adagio настало моментальне внутрішнє заспокоєння. Її мелодизм і глибина виконання

стали одним із найсильніших моментів концерту. Музиканти створили майже молитвенний простір, у якому кожен звук мав значення, а тиша між фразами ставала важливою частиною музичного висловлення. Остання частина, Scherzo, додала концертові імпульсу та яскравості. Легкість, рухливість, майже танцювальна енергія поєднувалася з технічною точністю, яка вимагала від ансамблю повної зібраності.

Важливою частиною вечора стало слово Наталії Ревакович. Її звернення до публіки було простим, теплим і дуже щирим. Без штучного пафосу вона говорила про спільні культурні корені, взаємну підтримку між Польщею та Україною, про особистий шлях і значення спільної роботи з українськими музикантами. Зал реагував особливо сердечно, і саме в цей момент

концерт набув нового, людського виміру. Музика перестала бути лише естетичним переживанням, відповідно, вона стала способом говорити про важливе. Фіналом концерту прозвучав камерний вальс Сергія Борткевича, який має українське походження, але більшу частину життя прожив у Європі та зумів органічно поєднати у своїй творчості українські, польські та австрійські риси. Його музика сповнена світлої ностальгії, і саме так прозвучав вальс.

У підсумку концерт фортепіанного секстету Наталії Ревакович став подією, що об'єднала людей у спільному слуханні, у спільному переживанні історії та су-

часності. Музика Барвінського, Зарембського й Борткевича розкрила багатогранність українсько-польського культурного діалогу, а високий рівень ансамблю дозволив почути ці твори у новому світлі.

Олена ПИЛИП

20 років у вирі музики

Увечері на головній сцені краю панувала святкова атмосфера – не просто концерт, а справжнє свято: академічний симфонічний оркестр Закарпатської обласної філармонії відзначав своє 20-річчя. І це було чути з першої ноти: фанфари, виконані оркестром під керівництвом заслуженої артистки України Вікторії Свалявчик-Цанько, осяяли початок особливого вечора, масштабної творчості.

Історія оркестру бере початок у грудні 2005 року. Цікаво, що на світанку діяльності колектив очолювали дві диригентки – Олена Короленко та Вікторія Свалявчик-Цанько. З 2010 року вся відповідальність за оркестр лягла на плечі Вікторії Свалявчик-Цанько. За двадцять років оркестр

виріс і перетворився на справжню творчу візитівку Закарпаття: він став важливою частиною культурного життя краю, популяризуючи класичну музику як серед професійних слухачів, так і серед поціновувачів музики.

Сьогодні до складу оркестру входять не лише досвідчені професійні музиканти, а й студенти та випускники Ужгородського музичного фахового коледжу імені Д.Є.Задора. Їх присутність на сцені підкреслює важливість музичної освіти й зв'язок поколінь: молоді музиканти отримують шанс

грати поряд із майстрами, а оркестр поповнюється свіжою енергією та талантами.

Концерт складався з двох яскравих частин, які відображали багатство музичного репертуару оркестру.

Перша частина вечора була проникнута світлом та урочистістю: прозвучала Симфонія № 4 «Італійська» Фелікса Мендельсона – твір, що народився під впливом подорожі композитора до Італії. У першій частині відчувалася радість, сонячність, натхнення, а далі ор-

кестр заглиблювався в більш зосередженні, ліричні образи історії. Фінальна частина симфонії вражала стрімкою неаполітанською сальтарелою енергією й легкістю італійського танцю, що символізує натхнення, мандри та життєву радість.

Наступний номер став одним із найвражаючих. «Вакханалія» К.Сен-Санса – це вибух східних ритмів, яскравої оркестровки та нестримної енергії. Оркестр продемонстрував блискучу технічну майстерність, передаючи напругу, ритміч-

ність і темпераментний запал цього знаменитого твору. Під шалену, майже ритуальну музику зал відчував потужний драматичний пульс опери «Самсон і Далила».

Друга частина концерту – справжній виклик для оркестру й подарунок публіці: «Mambo» Л.Бернстайна.

Цей твір додав вечору запального темпу, ритмічності та джазового шарму. Оркестр показав свою універсальність – він не лише виконує класичні симфонії, а й вміє створювати драйв і святковий настрій.

Глядачі тепло зустрічали кожен номер програми. Музика Мендельсона захопила ліризмом, Сен-Санса – вразила енергією, Бернстайна – буквально підняла зал. Оплески в фіналі стали виявом вдячності не лише за концерт, а й за двадцять років праці, самовідданості мистецтву.

Ювілейний вечір засвідчив: оркестр – це живий організм, де кожна індивідуальність звучить у спільному диханні. Саме ця єдність і дозволила колективу пройти непростий шлях, зберегти неповторність стилю і надихати покоління слухачів.

Свято 20-річчя – це не межа, а новий етап. Оркестр продовжує розвиватися, розширювати репертуар, працювати з молодими музикантами та нести класичне мистецтво до слухача. Цей вечір став символом шляхетності, сили й краси симфонічної традиції Закарпаття!

Ангеліна БУРСА

Між паузами й відродженням: нове життя "Western wolves"

Мистецтво часто народжується з життєвих випробувань, внутрішніх конфліктів та моментів переосмислення власного шляху. Історія ужгородського гурту «Western Wolves», що пройшов через велику кількість перешкод: розпади, тривалі паузи, творчі пошуки та особисті труднощі, є прикладом того, як наполегливість та любов до музики здатні відроджувати цілий колектив. Для того, щоб поділитися цією історією з читачами, я провела бесіди з учасниками гурту.

Ян Брензович – лідер та гітарист гурту – згадує, що вперше взявся за гітару вирішив у свої 15. «У мене був друг, який грав на гітарі, тоді він здавався мені таким крутим, і я подумав:

якщо він може, то я теж зможу. Через 2 місяці я вирішив створити власний гурт. Ми хотіли щоб в назві було щось про Захід. Близько двох місяців думали над назвою і прийняли ідею – «Західні Вовки», – згадує гітарист.

Вокаліст Василь Білей додає: «Я ще організовував гурти в 1977 році. Коли почав писати свої пісні, слухачам вони сподобались, і мене майже одразу запросили виступати на сцену: на весілля, корпоративи та інші заходи.

Це було для мене непросто, адже треба було за місяць вивчити близько сорока пісень і виступати з цим репертуаром. Було багато недоспаних ночей через це, але я з цим впорався».

Репертуар гурту спершу представляв жанр поп-року. «Коли ми давали концерт біля драматичного театру імені братів Ю.-А. та Є.Шерегіїв, – згадує Я.Брензович, – в газетах тоді писали, що ми граємо в стилі гурту «Океан Ельзи», хоча ми тоді виступали тільки з жіночим вокалом». Проіснував гурт «Western Wolves», близько чотирьох років, а згодом розпався, бо

кожен з учасників зайнявся питаннями облаштування особистого життя, кар'єри тощо.

Це настільки засмутило Я.Брензовича, що протягом шести років він взагалі не брав до рук гітару, а згодом продав її. Але жага до музикування не зникла. тому було прийняте рішення знову купити гітару та почати шукати нових музикантів. Це було непросто через велику плинність музикантів, різні творчі позиції. Оновлений колектив сформувався природно – через спільний інтерес до

музики, від спроб і помилок – до стабільного гурту, який має власний стиль і бачення. Так у «Western Wolves» з'явилися клавішник Ростислав Совга і басист Максим Галашко, вокалістка Вікторія Слоква. Оновлена група виконує музику В.Білея в аранжуванні Я.Брензовича, автором тексту є В.Слоква.

Що робить музику «Western Wolves» живою та цікавою? Поєднання різних характерів, умінь і творчих смаків. Поєднання української мови із закарпатськими діалектами створює автентичне звучання, яке вирізняє їх серед інших колективів і підсилює атмосферу краю через музику.

Концертна діяльність «Western Wolves» наразі спрямована на благодійність, бо в нашій країні триває війна. Ян Брендзович є колишнім військовим, і коли повернувся з фронту, то таким чином вирішив хоча б якось допомагати побратимам. Слухачі відчують не просто енергію композицій, а й реальну життєву історію та мотивацію, яка за ними стоїть. Відтак, концерти стають не лише мистецькою подією, а й важливим культурним жестом підтримки та солідарності.

Лідер гурту більшість концертів організовує самотужки. Це – дуже складний процес, адже потрібно отримати дозволи на концертні майданчики, апаратуру, обладнання.

На питання щодо сценічного хвилювання, Василь розповів, що переживання перед виступами в нього були тільки на початку його

кар'єри. В ті моменти він намагався знайти зацікавлених людей серед публіки та вибудувати з ними зоровий та емоційний контакт.

Ян також на перших концертах дуже хвилювався, але з часом виходити до публіки вже увійшло в його звичку. Єдине, через що він зараз переживає – щоб усіх було добре чути під час концерту і кожен з учасників себе добре почував під час виступу.

Особливе місце в житті музикантів відіграють слу-

хачі. «Вовки» описують своїх прихильників як поціновувачів різноманіття. Їх слухають люди різного віку, субкультур та з різними захопленнями по життю, але в основному їх полюбляє молодь та любителі стилю метал.

У ході розмови з учасниками «Western Wolves» я поцікавилась про секрети створення музики. Василь розповів, що тексти до пісень, в основному, він пише внаслідок особистих вражень: «Я дуже люблю цей світ та людей. Мелодії фор-

муються відповідно до настрою: коли сумно, виникають повільніші, ліричні композиції».

Василь прагне розширити стильовий діапазон творчості до виконання більш важкої музики: симфо-металу чи блек-металу. Проте цей напрям орієнтований на досить вузьку аудиторію. Наразі сучасна творчість гурту представляє багато стилів: рок-н-рол, блюз, метал, хард-рок. Такий синтез створює динамічне та багатошарове звучання, яке дозволяє колективу залишатися цікавим для різних слухачів і водночас не втрачати власної індивідуальності.

Час від часу гурт «Western Wolves» реалізує спільні проекти з іншими колективами, наприклад, гуртом «Not One», «Con brio music band» та іншими.

На запитання про те, що для музикантів означає по-

няття «успіх», учасники гурту висловили різні погляди. Василь зазначив, що успіх для нього – це можливість створювати музику щиро, від серця, без орієнтації на чужі шаблони. Ян вважає, що справжній успіх настане тоді, коли гурт зможе збирати великі майданчики, і люди приходять на концерти не просто постояти, а отримати задоволення, емоції та заряд енергії.

На запитання про поради для музикантів-початківців, Василь наголосив на тому, що важливо мати жагу до саморозвитку, цікавитися новими стилями та підтримувати різні захоплення, адже саме це допомагає відчувати себе живим і здатним на більше. Ян, зі свого

боку, порадив молодим музикантам наполегливо йти до своїх цілей і під час репетицій звертати увагу не лише на власну гру, а й на гру інших, адже гурт має працювати як злагоджений механізм, де учасники радяться між собою та вміють чути один одного.

У контексті сучасної української рок-сцени спостерігається помітна еволюція підходів до створення музики. З одного боку, дедалі частіше відчутний вплив технологій, цифрових інструментів та продакшну, що змінює спосіб роботи музикантів; з іншого — зберігається прагнення до автентичності та емоційної щирості.

Саме на цьому акцентує увагу учасник гурту Вася, зазначаючи: «Раніше в музику вкладали душу, а нині дуже часто в піснях і музиці використовують техніку та різні застосунки. На мою

думку, зараз музика більш технічна, а не від душі».

Яник додає свій власний кут зору: «Я не надто високо оцінюю сучасну українську рок-музику, проте серед українських металгуртів є такі, що справді вирізняються високим рівнем і професійністю».

З позиції музичної критики такі погляди відображають широку дискусію про баланс між технічністю та емоційною складовою рок-музики. У час, коли жанри дедалі більше взаємодіють, змішуються та розширюються завдяки цифровим інструментам, одні колективи тяжіють до чистоти «живого» звучання, інші — до експериментів зі студійними технологіями.

Попри це, українська сцена продовжує формувати багатогарний культурний простір: від класичного року до експресивного металу, де кожен напрям збе-

рігає власну художню силу й перспективу для розвитку.

Спілкування з учасниками «Western Wolves» підтвердило, що їхня творча позиція базується на щирості, спостережливості та природному підході до створення музики. Для них важливо не лише писати тексти і мелодії, які відображають власні переживання й настрої, а й розвиватися як команда. Їхнє бачення успіху поєднує внутрішню свободу у творчості та бажання ділитися енергією з великою аудиторією. Усе це свідчить, що гурт прагне не просто насолоджуватись музикою, а створювати щось живе, чесне та об'єднуюче як для себе, так і для слухачів.

Вікторія СЛОКВА

Редакційна колегія

Тетяна РОСУЛ - головний редактор

Члени редколегії

Софія ОКСЮК

Олена ПИЛИП

Ангеліна БУРСА

Вікторія СЛОКВА

Дизайн і верстка

Софії ОКСЮК